

РЕШЕНИЕ

№ 14923

гр. София, 19.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **13041** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Л. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на К., срещу Решение № 5445/20.11.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, и е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата е посочено, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Изводът на административния орган противоречи на доказателствата в административната преписка. Счита, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства е направен необоснован и незаконосъобразен извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди, че атакуваният административен акт е издаден без съобразяване на основния факт от бежанската и история, а именно обстоятелството, че е жертва на трафик на хора с цел трудова експлоатация. Моли съда да отмени Решението със законните последици от това.

В съдебно заседание жалбоподателят, лично и чрез процесуалния си представител адв. Т., поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Не претендира разноски.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез

юрисконсулт К. оспорва жалбата и излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение. СГП не изпраща представител за откритото съдебно заседание.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че А. Л. А., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], К., гражданка на К., семейно положение – омъжена, религиозна принадлежност: мюсюлманка, ЛНЧ [ЕГН], е подала молба за предоставяне на международна закрила вх. № ПМЗ-ОК-2395/20.08.2025г. в Регистрационно – приемателен център – [населено място]. Личните й данни са установени въз основа на представен в оригинал национален паспорт, издаден в К..

В хода на административното производство оспорващата е получила информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ; подписала е декларация за съгласие за събиране на информация; получила е информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила; получила е инструкция за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ; попълнена е Евродак дактилоскопна карта; получила е указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република Б.; попълнен е регистрационен лист.

На дата 27.08.2025г. с А. Л. А. е проведено интервю. В интервюто е отразено, че е напуснала държавата си на произход на 06.06.2025г. легално за Катар. На територията на Република Б. е преминала легално, със самолетен полет от Катар, с положена в националния си паспорт виза за страната ни. Декларира, че това е първата й молба за международна закрила и че не е подавала такава в друга държава.

Чуждата гражданка мотивира молбата си за международна закрила с причини от личен характер, свързани с лошото отношение на нейния работодател, с който е дошла тук. Разказва, че е напуснала К. в посока Катар, за да работи като прислужница. Обяснява, че тя и нейните работодатели, с които имала договор за работа и работна виза пристигнали за ваканция в Б.. Добавя, че те са й казали, че имат къща за отдых в страната ни, в която идват три пъти в годината. По думите й те взели личните й документи още на летището. Твърди, че след разпита от правоохранителните органи са й обяснили, че няма да я оставят при нейните началници, взели са паспорта й от тях и от края на месец май до момента била настанена в социална услуга. Допълва, че от своите началници се е оплакала само на летището и повече никой не я разпитвал по тази тема.

Търсещата закрила заявява, че още при пристигането й в Република Б. полицията я е разпитвала с каква цел е дошла тук и какви са нейните началници. В резултат чужденката се е оплакала на полицейските органи, че работодателите й не са се държали добре с нея в Катар, не са й давали свободно да напуска къщата, правили са й проблеми да говори с близките си по телефона, и е била наблюдавана какво върши в къщата с камера.

Твърди, че в К. има завършено средно образование, и е работила като чистачка. Заявява, че е омъжена с две деца. По думите й съпругът й и двете й деца живеят в [населено място], К.. Допълва, че в страната й по произход са останали да живеят и майка й, две сестри и един брат, които се намират в нейния роден град - С.. Твърди, че поддържа връзка със съпруга си, за да е наясно как са децата й.

Молителката посочва, че е представителка на племето луо, определено от него като голямо и лично не е имала проблеми заради принадлежността си към това племе в родината си. По думите като мюсюлманка също не е имала проблеми заради изповядваната от нея религия. Твърди, че не

са ѝ отправяни заплахи от нейните работодатели, които просто са ѝ се карали и не са я оставяли да работи на спокойствие. По думите на чужденката те не са ѝ оказвали насилие, като споменава само един случай, при който нейния началник я е стиснал силно по рамото. Обяснява, че не е ставала жертва на насилие и от съпруга си.

А. Л. А. посочва, че семейството ѝ е запознато с нейната ситуация. Обяснява, че не може да се върне в страната си на произход заради своя съпруг и братовчед си, тъй като нейният братовчед работи за дъщерята на семейството работодатели на чужденката. Споделя, че никой не ѝ е оказвал принуда да приеме работата, но не може да се върне при семейството си, тъй като я е страх, че е напуснала началниците си.

Относно съпруга си, споделя, че той е наясно, че съпругата му е настанена в социална услуга и че е добре там. Разказва, че той не ѝ е казвал да се връща в К., а децата ѝ са малки и въпреки че знаят че я няма не казват нищо. Обяснява, че идеята на заминаването ѝ за Катар е била да допринесе финансово за семейството си и да помага с пари на майка си и на сестрите си.

Търсещата закрила заявява, че от Република Б. иска да получи хуманитарен статут, за да може да остане тук и да живее легално. Твърди, че ако получи възможност да остане в страната ни би викнала и децата си при нея.

По административната преписка са приложени редица писма от Национална комисия за борба с трафика на хора, от които е видно, че на 22.05.2025г. Националната комисия за борба с трафика на хора е била сезирана от Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогара С. за случай на трафик на хора с цел трудова експлоатация, касаещ чуждата гражданка. В документа е посочено, че тя неформално е идентифицирана като жертва на трафик. Съобщава се за образувано досъдебно производство по чл. 143, ал. 1 от НК. В горепосочената междуинституционална среща представители на Министерството на външните работи на Република Б. са посочили, че молителката е имала туристическа виза тип С, със срок на пребиваване 90 дни (от 20 май до 20 август 2025г.).

Сред материалите, приложени към административната преписка на А. Л. А. е и постановление за прекратяване на досъдебно производство, издадено от Софийска районна прокуратура на 21.07.2025г. То е връчено на чужденката на 23.07.2025г. и тя го е обжалвала в качеството ѝ на пострадало лице. В тази връзка на 11.08.2025г. Националната комисия за борба с трафика на хора е изпратила писмо до дирекция „Миграция“ с молба за удължаване на престоя на кенийската гражданка в Република Б.. От полученото в отговор писмо е видно, че удължаването на краткосрочната туристическа виза, с която кандидатката е пристигнала в страната ни не подлежи на удължаване. Заявено е, че тя следва да напусне територията на Б. и да се снабди с виза за дългосрочно пребиваване и да отговаря на условията на Закона за чужденците в Република Б. за разрешаване на право на пребиваване.

На 20.08.2025г. Националната комисия за борба с трафика на хора е изпратила писмо до заместник министър-председателя на Република Б. и до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет с молба за предоставяне на хуманитарна закрила на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

От главен експерт в отдел „ПМЗ – кв. Овча купел“, РПЦ-гр. С. до председателя на ДАБ при МС е изготвено становище рег. № УП 239791/14.11.2025г., с което, след преценка на събраните по преписката доказателства, се предлага да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Л. А..

В резултат от проведеното административно производство е издадено оспореното Решение № 5445/20.11.2025г. на председателя на ДАБ при МС, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от нея мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Общата обстановка в К. не дава основание за страх от преследване, така както е установено в Женевската конвенция от 1951г. Молбата за закрила не е свързана с расата, религията, националността, политическото мнение или принадлежността на А. Л. А. към определена социална група. Тя е напуснала страната легално. Според мотивите на органа, в конкретния случай става въпрос за мигрант, а не бежанец.

За А. Л. А., липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложена на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, молителката не прави. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителката е била принудена да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността и в случай на въоръжен конфликт. Спрямо нея не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата ѝ по произход. Според тълкуването в Решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С – 465 / 07, на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на молбата.

В хода на административното производство към административната преписка е приложена справка с вх. № МД-02-552 от 10.10.2025г., от която е видно, че К. е една от най-стабилните страни в региона – и убежище за много хора, бягащи от преследване и конфликти у дома. Администрацията на Р. трябва да избягва твърдолинейни подходи за справяне с недоволството, което само ще създаде още от същото. Цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14-дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 25.11.2025г. на оспорващата, видно от положения подпис, като е запозната с текста му на език, който владее. Жалбата е подадена на дата 09.12.2025г., чрез административния орган.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Административният акт отговаря и на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат, както фактически, така и правни основания за издаването му, обосноваващи отказа на органа да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения, които да са основания за отмяна на оспорения акт. По време на интервюто на А. Л. А. е предоставена възможност да изложи съображенията си относно молбата и за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи

основанията за своята и на малолетното си дете молба по последователен и логичен начин. От своя страна, на проведеното интервю оспорващата е дала обяснения, свързани с бежанската и история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю. Чужденката е подписала протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за нея език с помощта на преводач. Производството е приключило без забавяне, изготвено е становище от гл. експерт в отдел ПМЗ - „Овча купел“ в РПЦ - С. съобразно преценка на събраните по преписката доказателства, с което е предложено на оспорващата да бъде отказан статут на бежанци и хуманитарен статут. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма.

При извършената проверка относно материалната законосъобразност на атакувания акт, съдът намира следното:

Причините, които българският законодател е уредил като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. В нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ са посочени условията, при наличието на които на чужденец се предоставя статут на бежанец в Република Б.. Освен да се намира извън държавата си по произход, е необходимо чужденецът да не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея по причини, свързани, от една страна, с основателно опасение от преследване, а от друга страна - това преследване да е поради някое от алтернативно изброените характеристики на субекта: неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да бъде получена от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с оспорващата интервю не се установява спрямо последната да е осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. От жалбоподателя не са заявени конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежността му към определена социална група. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, а според, ал. 5 на същата норма, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Твърдения за подобни действия няма обективизирани в разказаната от жалбоподателя бежанска история и не се установяват по делото. Правилна е преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната по произход не са правно значими за търсената защита, тъй като не могат да се приемат за обосновано опасение от преследване. Тя не е заявила спрямо нея да е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната и на произход – К.. Чуждата гражданка мотивира молбата си за международна закрила с причини от личен характер, свързани с лошото отношение на нейния работодател, с който е дошла в Р.Б.. Молителката твърди, че се страхува да се завърне в К., тъй като съпругът ѝ и братовчед ѝ са ѝ предложили тази работа, която е напуснала.

Правилно органът приема, че тя не е обосновала основателно опасение от преследване

от страна на съпруга си, най-вече поради факта, че вече в Б. тя самата се е свързала с него, за да се информира за децата си и го е известила, че е напуснала своите работодатели и е настанена в социална услуга. Доказателство за липсата на проблеми със съпруга ѝ са думите на кандидатката, че никой не я е насилвал да приема работата против волята ѝ.

На практика липсват действия от страна на властите или други субекти, извършващи преследване, визирани в чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, от които да се направи извод за преследване или дискриминация към нея. Тя не е бил заплашван и върху нея не е било оказвано насилие, както и самата тя заявява в интервюто си. Същата не е осъждана и не е била преследван от официалните власти в К.. Не е била заплашвана или преследвана по етнически или религиозни причини.

Правилно административният орган, въз основа на събраните по време на административното производство данни е предположил, че тя е напуснала К., за да намери по-добър стандарт на живот в избраната държава - Катар. Това се потвърждава и от собствените ѝ думи, че е заминала за Катар, за да помага финансово на семейството си, тъй като в родината си няма работа. В Б. също е пристигнала легално, с виза, издадена с помощта на нейните работодатели и с желанието си да работи за тях. Подадената молба за закрила пред длъжностните лица от ДАБ при МС е едва след като визата ѝ е изтекла и е получен отрицателен отговор от дирекция „Миграция“ относно възможностите ѝ легално да остане в страната ни.

Достигнатото заключение, че в този случай тя е взела решение да напусне К. по изцяло лични и икономически причини също се споделя от съда. Съгласно Глава II, § 62, стр. 24, от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на чужденеца, следва да се отбележи, че в случая от не се твърди в държавата си по произход К. да е изложена на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1 т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Няма изложени и твърдения за наличие на обстоятелства като предвидените в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ.

Административният орган е извършил преценка и относно материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: тежки заплахи срещу живота или

личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка вх. № МД-02-552 от 10.10.2025г., изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ-МС, информацията относно К.. Достигнал е до заключение, че няма обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на А. Л. А., за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в К. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там то не е.

Настоящият съдебен състав намира, че този извод на административния орган е правилен и съответен на събраните по делото доказателства. От събраните по делото писмени доказателства, включително от заявеното от молителката в проведеното интервю може да се направи извода, че същата няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, не е изложена на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. С оглед данните съдържащи се в приетата справка относно К., то следва да се приеме, че от тази страна оспорващата би била защитена от връщане до територията на страната си по произход. Административният орган е извършил преценка на сигурността в тази държава с оглед данните в изготвената справка, правилно е установил, че на територията ѝ няма въоръжен конфликт до степен на изключително и безогледно насилие и е налице възможност оспорващия да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец.

Макар и Националната комисия за борба с трафика на хора да е изпратила писмо до

заместник министър-председателя на Република Б. и до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет с молба за предоставяне на хуманитарна закрила на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, не се установява, в конкретния случай да са настъпили факти, които да обуславят приемането на тази теза. Не се установява оспорващата да е била жертва на трудова експлоатация. Съдът не споделя становището, че А. Л. А. е жертва на трафик на хора с цел трудова експлоатация, както се твърди в жалбата, тъй като същата не е била принудена да напусне страната си по произход, а доброволно и по собствено желание го е сторила, като е преминала в Катар. Въз основа на събраните по време на административното производство, правилно административният орган е преценил, че тя е напуснала К., за да намери по-добър стандарт на живот в избраната държава - Катар. Това се потвърждава и от собствените й думи, че е заминала за Катар, за да помага финансово на семейството си, тъй като в родината си няма работа. В Б. също е пристигнала легално, с виза, издадена с помощта на нейните работодатели и с желанието си да работи за тях. Подадената молба за закрила пред длъжностните лица от ДАБ при МС е едва след като визата ѝ е изтекла и е получен отрицателен отговор от дирекция „Миграция“ относно възможностите ѝ легално да остане в страната ни.

Относно съдебната преценка, приложим ли е в случая принципът "non-refoulement" (забрана за връщане), настоящият състав намира следното: когато приеме за неоснователна молба за закрила, поради липсата на основания по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, административният орган е длъжен да се съобрази с визириания принцип, залегнал в правилото на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ и въведен с член 33, ал. 1 от Конвенцията за статута на бежанците (Ж. конвенция), съгласно който никоя договаряща държава не трябва да експулсира или връща ("refouler") бежанец на територията, където са застрашени живота или свободата му, по причина на неговата раса, религия, националност, принадлежност към дадена социална група или политически възгледи. Изследване нарушен ли е този принцип е извършено въз основа на представените в хода на производството множество доказателства за обстановката в страната. При това, предвид направените от административния орган изводи, че чуждата гражданка не е била принудена да напусне страната си на произход поради наличието на заплахи за нея по смисъла на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, основани на преценката по представената справка за актуалната ситуация в К., трябва да се приеме, че ако А. Л. А. се завърне в родината си няма да са застрашени нейните живот и здраве, нито ще се наруши принципът "non-refoulement".

Предвид изложеното до тук трябва да се приеме, че в рамките на цялостно изследване на фактите и обстоятелствата по реда на чл. 35 от АПК, освен интервюто с жалбоподателя, административният орган е приобщил по преписката и справка относно политическата и икономическата обстановка в К. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС. Това разкрива всеобхватно и детайлно изследване на релевантните за издадения административен акт факти. Спазено е изискването на чл. 35 от АПК.

В заключение следва да се обърне внимание на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, според която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Тази разпоредба дава възможност на приемащата държава да предостави хуманитарен статут на чужденец, когато за него не са налице общите критерии по чл. 9,

ал. 1 от ЗУБ, но са налице други критерии от общохуманитарен характер. Такива биха могли да бъдат например нужда от лечение, епидемии в страната на произход, както и др. подобни. По делото не се установиха такива факти за жалбоподателя.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Л. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на К., срещу Решение № 5445/20.11.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците, и е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: